

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 1 lipca 2020 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w Ł. dochodziła od pozwanego J. N. zapłaty łącznie 154.173,49 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi w następujący sposób: od 21.550,12 zł od 21 stycznia 2020 r., od 5.006,76 zł od 23 stycznia 2020 r., od 13.001,10 zł od 24 stycznia 2020 r., od 35.670 zł od 28 stycznia 2020 r., od 7.929,81 zł od 29 stycznia 2020 r., od 5.014,71 zł od 30 stycznia 2020 r., od 6,15 zł od 31 stycznia 2020 r., od 17.659,11 zł od 31 stycznia 2020 r., od 13.303,68 zł od 12 lutego 2020 r., od 230,81 zł od 12 lutego 2020 r., od 7.380 zł od 15 lutego 2020 r., od 27.421,24 zł od 1 lipca 2020 r., nadto domagając się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania.

Zakreślając podstawę faktyczną dochodzonych roszczeń powódka wskazała, że pozwany kupował od powódki różnego rodzaju towary (kasety, puszki, chipy, zasyпки) i odebrał je wraz z wystawionymi z tego tytułu fakturami. Strony nie zawierały przy tym umowy w formie pisemnej. Powódka spełniła w całości swoje świadczenie dostarczając zamówione towary, jednak pozwany mimo odbioru tych rzeczy nie dokonał za nie umówionej zapłaty.

Nakazem zapłaty wydanym 16 października 2020 r. w postępowaniu upominawczym pod sygnaturą VIII GNc 347/20 Sąd Okręgowy w Szczecinie uwzględnił powództwo.

Pozwany złożył 13 listopada 2020 r. sprzeciw, którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości i domagał się oddalenia powództwa, jak również zasądzenia od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany przyznał, że łączyła go umowa z powódką, ale przeczył, że upłynął już termin zapłaty za wystawione faktury VAT. Twierdził, że powództwo jest przedwczesne, gdyż nie nadszedł jeszcze umówiony przez strony (w rozmowach pozwanego z R. K. ze strony powódki) termin spełnienia świadczenia, bowiem doszło do odroczenia terminu zapłaty do 30 marca 2021 r. Pozwany prezentował jednocześnie sprzeczne z powyższymi twierdzeniami stanowisko, że spełnił świadczenie zgodnie z ustaleniami stron.

Powódka złożyła datowaną na 14 grudnia 2020 r. odpowiedź na sprzeciw, w której podtrzymała żądanie pozwu. Uzasadniając swoje stanowisko powódka zaprzeczyła zarówno temu, że pozwany spełnił świadczenie jak i temu, że udzieliła pozwanemu odroczenia płatności za wystawione faktury VAT. Dodawała w tym zakresie, że stanowisko pozwanego jest gołosłowne i nieoparte dowodami.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w Ł. jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie handlu m.in. materiałami eksploatacyjnymi do drukarek. Jej komplementariuszem jest spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w Ł.. Członkami zarządu komplementariusza są R. K. oraz M. B., z których każdy uprawniony jest do samodzielnej reprezentacji spółki.

Fakty niesporne, a nadto dowody: odpis aktualny z KRS dot. (...) Sp. z o.o. Sp. k. (k. 10-13);

odpis aktualny z KRS dot. (...) Sp. z o.o. (k. 14-16v).

J. N. prowadzi działalność gospodarczą w W. jako osoba fizyczna pod firmą Przedsiębiorstwo (...) J. N.. W ramach swojej działalności trudni się produkcją maszyn i sprzętu biurowego.

Fakty niesporne, a nadto dowód: wydruk z (...) dot. J. N. (k. 17).

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa oraz J. N. pozostawali w stałych relacjach handlowych, w ramach których J. N. kupował od spółki komandytowej (...) Sp. z o.o. oferowane przez nią towary w

postaci m.in. kaset, puszek, chipów i zasypek, które następnie wykorzystywał w swojej działalności gospodarczej. J. N. zamówienia na towar składał ustnie u opiekuna handlowego występującego ze strony Spółki.

Fakty niesporne.

W okresie od 13 grudnia 2019 r. do 21 stycznia 2020 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa wystawiła J. N. tytułem sprzedaży towarów następujące faktury VAT:

- 13 grudnia 2019 r. fakturę nr (...) na łączną kwotę 35.670,00 zł płatną w terminie do 27 stycznia 2020 r.;
- 23 grudnia 2019 r. fakturę nr (...) na łączną kwotę 5.006,76 zł płatną w terminie do 22 stycznia 2020 r.;
- 30 grudnia 2019 r. fakturę nr (...) na łączną kwotę 36.149,70 zł płatną w terminie do 20 stycznia 2020 r. (przy czym wskazano w niej, że zapłacono już 14.599,58 zł, a do zapłaty pozostało 21.550,12 zł);
- 31 grudnia 2019 r. fakturę nr (...) na łączną kwotę 7.380,00 zł płatną w terminie do 14 lutego 2020 r.;
- 2 stycznia 2020 r. fakturę nr (...) na łączną kwotę 13.001,10 zł płatną w terminie do 23 stycznia 2020 r.;
- 7 stycznia 2020 r. fakturę nr (...) na łączną kwotę 7.929,81 zł płatną w terminie do 28 stycznia 2020 r.;
- 8 stycznia 2020 r. fakturę nr (...) na łączną kwotę 5.041,71 zł płatną w terminie do 29 stycznia 2020 r.;
- 9 stycznia 2020 r. fakturę nr (...) na łączną kwotę 6,15 zł płatną w terminie do 30 stycznia 2020 r.;
- 9 stycznia 2020 r. fakturę nr (...) na łączną kwotę 17.659,11 zł płatną w terminie do 30 stycznia 2020 r.;
- 21 stycznia 2020 r. fakturę nr (...) na łączną kwotę 13.303,68 zł płatną w terminie do 11 lutego 2020 r.

Również 21 stycznia 2020 r. spółka komandytowa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wystawiła J. N. fakturę VAT korektę nr (...) do dokumentu (...) wystawionego 13 stycznia 2020 r. z datą dostawy 13 stycznia 2020 r., który wskazywał, że po dokonaniu korekty do zapłaty w terminie do 11 lutego 2020 r. pozostaje kwota 230,81 zł.

Dowody: faktura nr (...) (k. 25);

faktura nr (...) (k. 23-23v);

faktura nr (...) (k. 22-22v);

faktura nr (...) (k. 35);

faktura nr (...) (k. 24);

faktura nr (...) (k. 26-27);

faktura nr (...) (k. 28-28v);

faktura nr (...) (k. 29);

faktura nr (...) (k. 30-31);

faktura korekta nr (...) (k. 34).

J. N. odebrał od spółki komandytowej (...) sp. z o.o. towar wskazany w wystawionych mu wskazanych wyżej fakturach VAT, jednak nie dokonał za niego umówionej zapłaty w terminach wskazanych w poszczególnych fakturach.

Fakty niesporne.

W związku z brakiem terminowej zapłaty także za szereg innych faktur VAT, wystawianych J. N. z tytułu zakupu przez niego towarów, spółka komandytowa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wystawiła 17 kwietnia 2020 r. J. N. także notę odsetkową nr (...) na łączną kwotę 27.421,24 zł tytułem odsetek za opóźnienie w zapłacie należności szczegółowo wskazanych w tej notcie – z wymiennym numeru faktury, kwoty do zapłaty, okresu naliczania odsetek, liczby dni opóźnienia w zapłacie, stopy odsetek oraz naliczonej kwoty odsetek. Najstarsze nieterminowo regulowane zobowiązania pochodziły z 2018 r., a regulowane były często po okresie około 80-90 dni opóźnienia. Nota odsetkowa nr (...) dotyczyła przy tym tylko tych faktur, za które do dnia jej wystawienia J. N. zapłacił, a tym samym nie obejmowała należności wynikających z niezapłaconych faktur nr (...).

Dowód: nota odsetkowa nr (...) (k. 36-54).

18 czerwca pracownik księgowości (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej (...) sporządziła listę nierozliczonych płatności J. N. uwzględniającą dokumenty księgowe o nr: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...). Z zestawienia tego wynikało, że z łącznej wynikającej z tych dokumentów należności 168.773,07 zł do zapłaty pozostaje 154.173,49 zł, ponieważ zestawienie to uwzględniało, że w przypadku faktury nr (...) do zapłaty ze wskazanej w niej kwoty 36.149,70 zł pozostaje 21.550,12 zł. Zestawienie uwzględniało także terminy płatności oraz liczbę dni jaka od niego upłynęła do chwili sporządzenia listy nierozliczonych płatności.

Dowód: lista nierozliczonych płatności z 18.06.2020 r. (k. 18).

Pismem z 22 czerwca 2020 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa wezwała J. N. prowadzącego działalność pod firmą Przedsiębiorstwo (...) do zapłaty z tytułu zobowiązań handlowych w łącznej kwocie 181.594,73 zł (w tym 154.173,49 zł z tytułu wystawionych faktur oraz 27.421,24 zł z tytułu noty odsetkowej) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych na wskazany rachunek bankowy w terminie 7 dni od doręczenia wezwania, pod rygorem wystąpienia do drogi postępowania sądowego.

Dowód: wezwanie do zapłaty z 22.06.2020 r. z potwierdzeniem nadania (k. 19-21).

Sąd zważył, co następuje:

Powódka – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w Ł. – dochodziła w niniejszej sprawie od pozwanego J. N. zapłaty łącznie 154.173,49 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi w następujący sposób:

- od 21.550,12 zł od 21 stycznia 2020 r.,
- od 5.006,76 zł od 23 stycznia 2020 r.,
- od 13.001,10 zł od 24 stycznia 2020 r.,
- od 35.670 zł od 28 stycznia 2020 r.,
- od 7.929,81 zł od 29 stycznia 2020 r.,
- od 5.014,71 zł od 30 stycznia 2020 r.,
- od 6,15 zł od 31 stycznia 2020 r.,
- od 17.659,11 zł od 31 stycznia 2020 r.,
- od 13.303,68 zł od 12 lutego 2020 r.,

- od 230,81 zł od 12 lutego 2020 r.,
- od 7.380 zł od 15 lutego 2020 r.,
- od 27.421,24 zł od 1 lipca 2020 r.

Dochodzone roszczenia skonkretyzowane były przy tym w przedstawionych przez powódkę fakturach VAT wystawianych pozwanemu z tytułu sprzedaży towarów w ramach działalności gospodarczej stron (co do kwoty 126.752,25 zł), jak również w nocie odsetkowej (co do kwoty 27.421,24 zł), która dokonywała kapitalizacji według wyliczenia na 17 kwietnia 2020 r. odsetek za opóźnienie w zapłacie ceny z tytułu sprzedaży pozwanemu towarów przez powódkę (uwzględniając płatności, jakie pozwany dokonywał po umówionym terminie w okresie zaczynającym się od 2018 r.), a od której to kwoty powódka domagała się zasądzenia odsetek począwszy od 1 lipca 2020 r., tj. od daty wniesienia pozwu.

Podstawy prawnej dochodzonego przez powódkę roszczenia upatrywać tym samym należało w art. 535 k.c., zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. W przypadku umowy sprzedaży świadczenie sprzedawcy polega na przeniesieniu na rzecz kupującego własności określonej rzeczy, zaś świadczenie kupującego polega na zapłacie na rzecz kupującego umówionej ceny.

W stanie faktycznym niniejszej sprawy bezsporne było między stornami, że zawarły one szereg umów sprzedaży, na mocy których powódka sprzedała pozwanemu wskazane w fakturach nr (...) towary, przenosząc na pozwanego ich własność, a pozwany towary te od powódki odebrał. Bezsporna była również umówiona między stronami cena za poszczególne towary w ten sposób, że wynosiła ona następujące kwoty w przypadku następujących faktur:

- nr (...) łącznie 35.670,00 zł,
- nr (...) łącznie 5.006,76 zł,
- nr (...) łącznie 36.149,70 zł, przy czym do zapłaty pozostało 21.550,12 zł,
- nr (...) łącznie 7.380,00 zł,
- nr (...) łącznie 13.001,10 zł,
- nr (...) łącznie 7.929,81 zł,
- nr (...) łącznie 5.041,71 zł,
- nr (...) łącznie 6,15 zł,
- nr (...) łącznie 17.659,11 zł,
- nr (...) łącznie 13.303,68 zł.

Pozwany w odniesieniu do tych faktur nie kwestionował istnienia po jego stronie zobowiązania do dokonania zapłaty wskazanych wyżej kwot, jednak bronił się twierdząc, że w chwili wniesienia pozwu termin wymagalności tych wierzytelności powódki jeszcze nie nadszedł, gdyż mimo wskazania w każdej z faktur VAT terminu jej zapłaty (który był różnej długości w poszczególnych fakturach), powódka – reprezentowana przez R. K. – miała udzielić pozwanemu odroczenia terminu zapłaty za nie do 30 marca 2021 r.

Pozwany w żaden wyraźny sposób nie odniósł się przy tym ani do korekty faktury VAT nr (...) wskazującej na zobowiązanie pozwanego do zapłaty w terminie do 11 lutego 2020 r. kwoty 230,81 zł, ani też do noty odsetkowej nr (...)

wskazującej na zobowiązanie pozwanego do zapłaty z tytułu odsetek za opóźnienie w zapłacie szeregu zaspokojonych już wierzytelności łącznie 27.421,24 zł.

W tym kontekście należy mieć na uwadze, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jak zaś stanowi art. 232 zdanie pierwsze k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepisy te określają rozkład ciężaru dowodu między stronami przyjmując co do zasady, że ciężar ten spoczywa na tym, kto z danego faktu prawnego (prawotwórczego, prawotamującego, czy prawoniweczącego) wywodzi określone skutki prawne. Stosownie przy tym do art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, zaś zgodnie z 229 k.p.c. nie wymagają również dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości.

W sytuacji, w której pozwany nie kwestionował zawarcia z powódką wskazywanego przez nią szeregu umów sprzedaży i określonej w ich ramach ceny za sprzedane pozwanemu rzeczy, a kwestionował jedynie datę wymagalności swojego świadczenia w postaci zapłaty ceny, toteż na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia wskazywanego przez niego faktu prawotamującego w postaci odroczenia przez powódkę terminu zapłaty do 30 marca 2021 r. Należy mieć przy tym na względzie, że ze względu na art. 361 § 1 k.p.c. udowodnienie wskazywanego przez pozwanego faktu miało znaczenie wyłącznie dla rozstrzygnięcia co do roszczenia powódki o zapłatę odsetek. Zgodnie bowiem z brzmieniem przywołanego przepisu po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy; w szczególności zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy. Skoro zaś w niniejszej sprawie rozprawę zamknięto 17 czerwca 2021 r., to bezspornie – nawet gdyby przyjąć za prawdziwe twierdzenia pozwanego, że termin wymagalności stwierdzonych złożonymi z pozwem fakturami VAT wierzytelności powódki stały się wymagalne dopiero 30 marca 2021 r. – w dacie zamknięcia rozprawy roszczenie powódki o zapłatę należności głównej w łącznej kwocie 126.752,25 zł było już wymagalne.

Niemniej należy wskazać, iż pozwany w niniejszym procesie nie sprostął spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu. Jako jedyny środek dowodowy w zakresie wykazania, że powódka udzieliła pozwanemu odroczenia terminu zapłaty ceny sprzedaży do 30 marca 2021 r. pozwany wskazał bowiem tylko dowód z przesłuchania go w charakterze strony, tj. środek dowodowy, o którym mowa w art. 299 k.p.c., a zgodnie z którym jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron.

W celu przeprowadzenia tego dowodu Sąd wyznaczył rozprawę – najpierw na termin 8 kwietnia 2021 r., a następnie na 6 maja 2021 r. – oba terminy zostały odwołane ze względu na uprzednie usprawiedliwienie nieobecności pozwanego. Ostatecznie dla przeprowadzenia zawnioskowanego przez pozwanego dowodu termin rozprawy wyznaczono na 17 czerwca 2021 r., a pozwany został na ten termin wezwany celem przesłuchania go w charakterze strony, pod rygorem pominięcia tego dowodu. Wezwanie zostało doręczone mu 12 maja 2021 r. w trybie art. 138 § 2 k.p.c. (tj. doręczenia dokonano jego dorosłemu domownikowi pod wskazanym przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty adresem w W.). Mimo prawidłowego wezwania pozwany nie stawiał się jednak na rozprawie 17 czerwca 2021 r. ani nie usprawiedliwił swojej nieobecności. Wobec braku stawiennictwa pozwanego także pełnomocnik powódki oświadczył, że nie wnosi o przeprowadzenie z dowodu z przesłuchania reprezentanta strony powodowej.

Tym samym pozwany – wobec braku jego stawiennictwa i nieprzeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron – nie zdołał udowodnić wskazywanego przez siebie faktu prawotamującego, jakim miało być odroczenie do 30 marca 2021 r. wskazanego w fakturach terminu zapłaty przez powódkę. Wobec powyższego w ocenie Sądu w świetle całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego uznać należało, że zawierane przez strony umowy sprzedaży przewidywały dokonanie zapłaty ceny nie do 30 marca 2021 r., lecz w terminach wskazanych w poszczególnych fakturach VAT.

Biorąc pod uwagę, że pozwany nie odniósł się w zasadzie do roszczenia powódki wynikającego z korekty faktury VAT nr (...) (wskazującej na zobowiązanie pozwanego do zapłaty w terminie do 11 lutego 2020 r. kwoty 230,81 zł), ani też do roszczenia wynikającego z noty odsetkowej nr (...) (wskazującej na zobowiązanie pozwanego do zapłaty łącznie

27.421,24 zł), lecz ograniczył się tylko do głośnego twierdzenia w uzasadnieniu sprzeciwu do nakazu zapłaty, że „pozwany spełnił świadczenie zgodnie z ustaleniami stron”, w ocenie Sądu należało – mając na względzie całokształt zgromadzonego materiału dowodowego – uznać w istocie za przyznane przez pozwanego, że nie dokonał w terminie płatności wskazanych w tych dokumentach, a powódce przysługują wymienione w nich wierzytelności, zaś pozwany ich nie kwestionuje – w tym nie kwestionuje prawidłowości wyliczenia należnych od niego odsetek za opóźnienie w zapłacie wskazanych w nocie odsetkowej wystawionej przez powódkę. Podstawę dla uznania powyższych faktów za przyznane przez pozwanego stanowi przy tym art. 230 k.p.c., zgodnie z którym gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Wobec powyższego zarówno roszczenia powódki co do zapłaty ceny sprzedaży za dostarczone pozwanemu towary, jak i co do skapitalizowanych przez powódkę odsetek wskazanych w nocie odsetkowej, uznać należało za zasadne. Zasadne w konsekwencji było również żądanie przez powódkę odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dochodzonych w niniejszym postępowaniu kwot. Podstawę prawną ich zasądzenia stanowił przy tym art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Ponieważ umowy stron stanowiły transakcje handlowe w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 935) – a zatem były to umowy, których przedmiotem była odpłatna dostawa towaru, a strony będące przedsiębiorcami zawierały je w związku z wykonywaną działalnością – toteż powódce należały się odsetki za opóźnienie w zapłacie w wysokości określonej w art. 4 pkt 3 tej ustawy – tj. w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych.

Ponieważ powódka dochodziła w niniejszej sprawie odsetek liczonych od dat następujących po dacie wymagalności poszczególnych wierzytelności wskazanych w poszczególnych fakturach VAT, co do okresu, za jaki zasądzone zostały odsetki należało również w całości uwzględnić żądanie pozwu.

Mając przy tym na uwadze, że w przypadku żądania odsetek od kwoty 27.421,24 zł powódka dochodziła zapłaty odsetek od odsetek skapitalizowanych na 17 kwietnia 2020 r., dodać trzeba, że zgodnie z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Niemniej powódka mimo skapitalizowania odsetek w kwocie 27.421,24 zł na 1 kwietnia 2020 r. dalszych odsetek dochodziła od nich dopiero od 1 lipca 2020 r., a zatem od daty wniesienia pozwu. Również i w tym zakresie roszczenie powódki zasługiwało w konsekwencji na uwzględnienie.

W związku z powyższym dochodzone w niniejszej sprawie roszczenia powódki uznać należało w ocenie Sądu za zasadne i zasługujące na uwzględnienie w całości, czego Sąd dał wyraz w punkcie I. wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie II. na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy, bowiem powódka wygrała w całości. Na poniesione przez nią koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw w łącznej kwocie 13.126 zł złożyła się opłata stosunkowa od pozwu stosownie do art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 755) w wysokości 7.709 zł, wynagrodzenie jednego zawodowego pełnomocnika będącego radcą prawnym (art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c.) w wysokości 5.400 zł stosownie do § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265) oraz 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od jednego pełnomocnictwa stosownie do art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1546).